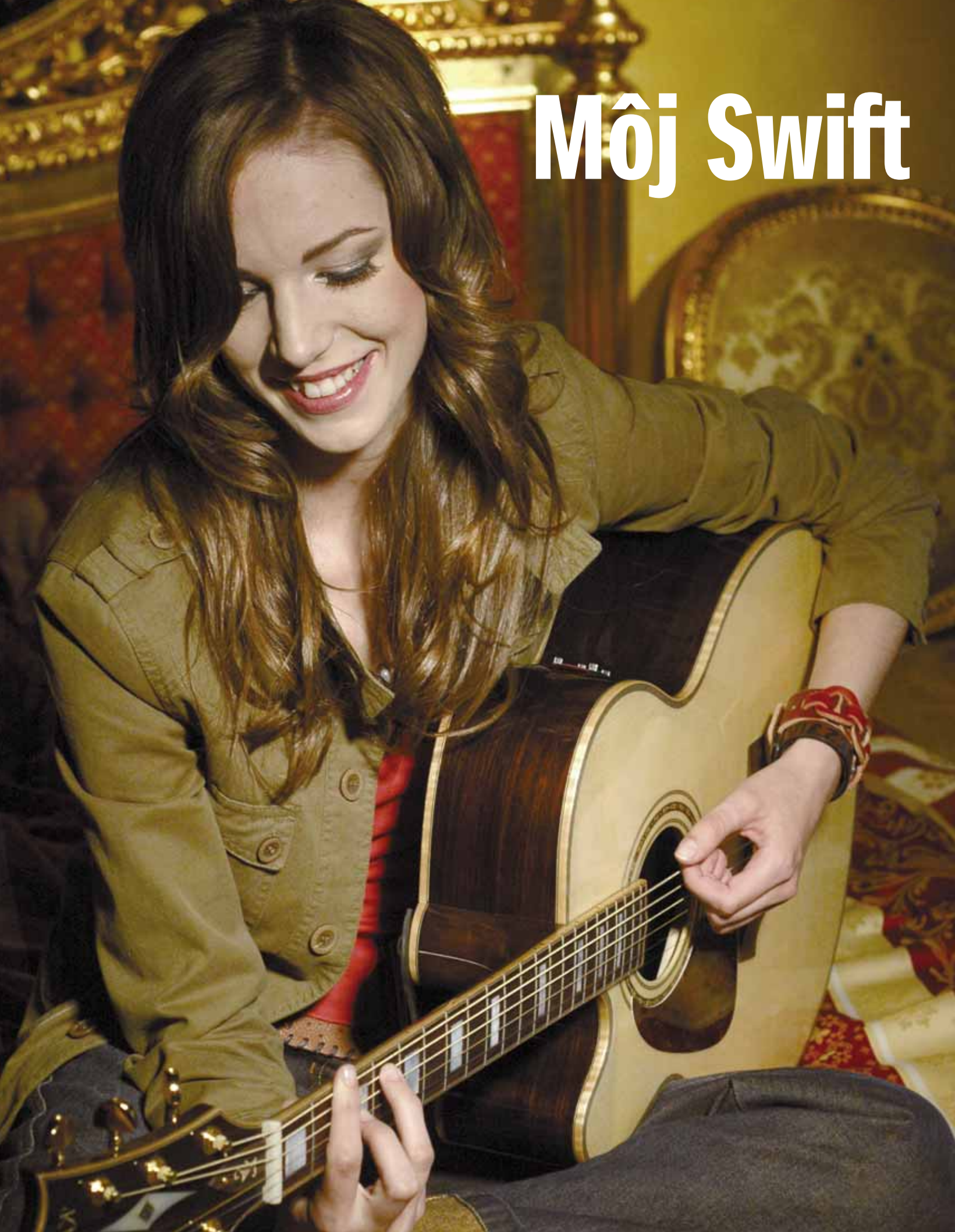

Môj Swift

sa volá Suzi

Najoceňovanejšia interpretka najvychytenejších ankiet. Azda tak by sa dala najstručnejšie charakterizovať speváčka, ktorá vo svojom mladom veku pozbierala všetky ocenenia, o ktorých sa mnohým umelcom len sníva. Zlatá slávica a držiteľka ocenenia OTO za rok 2005 (osobnosť televíznej obrazovky) v kategórii speváčka Zuzana Smatanová, našla okrem hudby záľubu i v dynamickom predstaviteľovi značky Suzuki – Swifte

■ Vaša kariéra sa rozbehla víťazstvom v súťaži Coca Cola Popstar, čo bolo predtým, kedy vám gitara prirástla k rukám?

Hudbu som mala doma odmalička, otec hrával na gitare, na husliach a harmonike. Neskôr naučil hrať na gitare aj brata, ale mňa tento nástroj vtedy vôbec nelákal. Chcela som hrať na klavíri, a to sa mi splnilo na strednej škole. Tam som pochopila, že sa mi mení život a vzt'ah k hudbe. Cestou domov zo školy som si všimla dievča, ktoré malo na pleci gitaru a povedala som si, keď to dokáže ona, skúsím to aj ja. Pamätám si, že zo začiatku ma boleli prsty od strún, ale veľmi ma to bavilo, takže som sa nedala odradiť. V tom čase som si ako stredoškôlka písala veľa vecí a postrehov z bežného dňa. Bol to pre mňa taký zvláštny denník a s odstupom času si uvedomujem, že tam sú počiatky mojej chuti písať texty piesní. Prvými poslucháčmi sa stali moje spolužiačky, ktoré ma veľmi podporovali. A tak som začala chodiť na hudobné súťaže. Víťazstvo v Coca-Cola Popstar mi umožnilo nahráť vlastný album s vlastnými pesničkami. Práve vtedy som sa zoznámila s mojím terajším basákom a manažérom Palom Smolkom. Našli sme ďalších členov kapely a už hráme spolu skoro tri roky. Sú to všetko úžasní ľudia, na ktorých sa môžem vždy spoľahnúť a byť s nimi na jednom pódiu je viac než dobrý pocit.

V mojich textoch som vždy chcela hovoriť otvorene o tom, ako sa na medziľudské vzťahy pozerám ja, hľadám detaily bežného dňa, dávam si otázky, a hľadám na ne odpovede. Vždy ma fascinovali pesničkári, ktorí sa takto vedú „vyrozprávať“ ľuďom. Napríklad Jarek Nohavica. Každý koncert, na ktorom hráme má svoju atmosféru. Mám rada, keď sa ľudia zabávajú a spievajú si spolu so mnou pesničky. Vtedy je človek nabitý takou zvláštnou energiou, ktorú mu dokážu dať iba ľudia. A nezáleží na tom, kde ten koncert hráme, pretože mám rovnaký pocit, keď hráme

pre ľudí v športovej hale alebo v klube. Vždy chcem mať kontakt.

■ Keby ste si mohli vybrať cestu k tomu, čo ste doteraz dosiahli, ako by vyzerala?

Ťažko povedať, ale tá cesta, ktorú som prešla, bola príjemná, no zároveň náročná. Veľa som sa naučila a s odstupom času si uvedomujem, že všetko čím som prešla malo svoj význam. Veľa vecí vnímam inak a snažím sa veci riešiť s rozvahou a nadhľadom. Prvým milníkom bola snáď moja prvá pesnička, keď som zistila, že ma zaujíma vec, ktorá sa u nás v rodine v nikom neprejavila. Neskôr to bola moja prvá súťaž a s ňou spojená výhra elektroakustickej gitary, následne nato možnosť nahráť svoj prvý album. Všetko, čo ma stretlo som pozorovala a snažila som sa neurobiť chybu. Musela som v tej chvíli riešiť situácie, na ktoré som nebola zvyknutá, musela som zrazu zobrať veľkú zodpovednosť za to, čo urobím a ako sa rozhodnem. Dozrelo to vo mne a ja už viem, že som sa posunula i osobnostne. Svoju úlohu zohrala aj rodina a ich prístup ku mne a samozrejme chalani z kapely, ktorí mi vytvárajú úžasnú hudobnú zázemie.

■ Napriek tomu, že kritici hodnotia vašu vlastnú tvorbu veľmi dobre, ľudia si viac pospevujú duety, ako k nim prišlo? Máte nejaký ďalší skvost v zálohe?

V oboch prípadoch ma kapely IMT Smile a Desmod k spolupráci oslovili a ja si to veľmi vážim. Bola to pre mňa veľká skúsenosť, ktorá mi rozšírila spektrum možností. Počúť svoj hlas v pesničke s iným spevákom mi dalo zvláštny, príjemný pocit. Mám radosť z toho, že sa ľuďom obe spolupráce zapáčili a pýtajú sa na ďalšie, no tým, že som vydala svoj druhý album, mám pripravené pre ľudí hlavne svoje pesničky a single, ktoré im chcem ponúknuť. Fiktívne by som si rada za-

spievala už so spomínaným Jaromírom Nohavicom, ale myslím, že to všetko má ešte čas, a ak sa akákoľvek spolupráca objaví, mala by prísť prirodzene a nenúteno.

■ Koncerty, to je aj veľa cestovania, odkedy ste šoférkou?

Šoférkou som už viac než rok a najazdila som cez 30 tisíc kilometrov. Cestovanie ma baví. Tomu sa jednoducho pri mojej práci nevyhne. Na cestách s mojou kapelou, cesta vždy ubehne veľmi rýchlo. Najviac jazdím po diaľnici. Mám radosť z toho, že sa diaľnice na niektorých úsekoch dokončujú a teda cesta z Bratislavy domov mi trvá asi hodinu a pol, kedysi to bolo cez dve hodiny. Ak mám počas týždňa niekoľko koncertov v Bratislave, nejazdím veľa, pretože sa o šoférovanie a prepravu celej kapely stará manažér, pokiaľ musíme vycestovať za koncertom niekam na východ berieme aj moje auto. V Bratislave často využívam aj taxíky.

■ Baví vás šoférovanie, akú atmosféru máte v aute?

Na šoférovanie som sa tešila už ako malá. Vždy som mala k autám vzt'ah. Je to pre mňa veľký relax, keď si môžem pustiť v aute svoju obľúbenú hudbu a pri tom si niečo spievať. Ak cestujeme celá kapela, veľa sa rozprávame o hudbe, o tom ako kto z nás prežil víkend, o tom, čo nás čaká v priebehu týždňa. Často si aj spievame. Priznám sa, že odkedy jazdím, ma polícia ešte nezastavila. Snažím sa jazdiť predpisovo, niektorí vodiči však dokážu cestu riadne znepříjemniť. Stalo sa mi na diaľnici, že sa na mňa počas predchádzania nebezpečne tlačilo auto, svietilo diaľkovými svetlami a pokúšalo sa ma nakoniec obehnúť zprava, kde bolo samozrejme aj druhé auto. Vtedy človek musí zachovať chladnú hlavu a mať situáciu pod kontrolou. Nie je tiež príjemné, keď v zmenšenej viditeľnosti niekto stojí s odparkovaným autom na krajnici a pobehuje okolo auta bez predpisanej vesty. Potom po tele človeka prejdú zvláštne pocity strachu a zodpovednosti.

■ Ako vyzeralo vaše prvé auto?

Auto, na ktorom jazdím je vlastne moje prvé auto. Je to Suzuki Swift. Na pohľad je malé, ale vo vnútri veľmi priestorné, čo mi vyhovuje, pretože často prevážame s kapelou naše nástroje a zistili sme, že sa doň veľa zmestí. Mám v ňom všetko čo potrebujem, a dokonca aj navigačný systém, niekoľko krát som ho už využila. Jednoducho som si na to auto zvykla a cítim sa v ňom bezpečne.

■ A spomínate si na prvú jazdu?

Moja prvá jazda viedla do práce mojej mamy. Zatelefonovala som jej, že po ňu prídem. Nebola z toho veľmi nadšená, ale aj napriek tomu som po ňu išla. Nebolo to ďaleko, iba do Bytče. Mala som asi ako každý začiatočník obavy a možno tá prvá jazda vyzerala trochu chaoticky, no potom som sa s autom zžila a už mi to išlo dobre. O pár dní som sa už sama pustila na cestu do Bratislavy a vtedy som pocítila aj trochu napätie, ale hlavne akúsi eufóriu z toho, že som odkázaná iba sama na seba, a že iba ja som ten, kto musí situáciu zvládnuť. Keď som odparkovala auto v Bratislave, bola som na seba hrdá, že som to zvládla.

■ Cítite sa lepšie vo väčších alebo menších autách, čo najviac oceňujete na aute?

Cítim sa dobre v každom aute, ktoré viem, že má všetko čo má mať. Na tom mojom oceňujem hlavne v lete klimatizáciu a všetky prípadné signály, ktoré mi naznačia, že som zabudla vypnúť svetlá, alebo že sú zle zatvorené dvere.

■ Máte v ňom poriadok?

Snažím sa udržiavať v aute poriadok, ale niekedy je tam veľa papierikov zo sušienok,

či fl'aše od minerálok. Vždy keď sa vrátim domov, povyhadzujem odpadky do kontajnera a povysávam ho.

■ Má vaše auto nejaké meno, ak áno ako k nemu prišlo?

Môjmu autu dal meno úplnou náhodou môj gitarista Maroš Kachút. Raz sme sa rozprávali o tom, že niektoré autá majú mená, a že môjmu by sa hodilo „Suzi“, pretože je to Suzuki a ja som Zuzana.

■ Sedeli ste za volantom aj v zahraničí, aké máte skúsenosti s vodičmi v iných krajinách?

V zahraničí som si za volant ešte nesadla. Vždy som bola iba ako spolujazdec. Na turné s kapelou Chinaski nás vozil veľmi spoľahlivý vodič dodávky, a priznám sa, že som ho často obdivovala za jeho orientáciu a rozvahy, s ktorou šoféroval.

■ Ako by malo vyzerat vaše vysnívané auto?

Páčilo by sa mi veľké tmavo-hnedé kombi, pretože mám rada tmavo-hnedú farbu, malo by mať veľmi malú spotrebu benzínu, alebo najlepšie by bolo, keby jazdilo na čistú vodu. Páčilo by sa mi, keby sa odomykalo na moju

farbu a tón hlasu, pretože sa mi často stáva, že nemôžem nájsť kľúče. Ocenila by som aj autopilota, ktorý by ma doviezol domov, a ja by som si zatiaľ pospala na posteli, ktorá by sa vyklápala stlačením gombíka.

■ Ako by ste sa charakterizovali ako vodička?

Hovorí sa, aká povaha, taký vodič, a myslím, že je to tak. Som pokojnej povahy, a taký som aj vodič. Snažím sa predvídať a zbytočne neohrozujem druhých. Dbám na to, aby sa so mnou spolujazdec cítil dobre a bezpečne, a to vyžadujem ako spolujazdec aj ja. Sú vodiči, ktorí preceňujú svoje schopnosti a idú príliš rýchlo, alebo pri vyberaní zákrut nedbajú na spolujazdca, ktorý sedí vzadu. Stalo sa mi, že bol aj šofér ktorý sa viac obzeral po krajine ako na cestu a v tej chvíli sme už boli v protismere. Prekáža mi aj prílišná strnulosť vodiča. V jeho křči naozaj neviete, čo máte od neho čakať.

■ Keby ste mali kúzelný prúťik, čo by ste na cestách a ostatných vodičoch zmenila?

Na cestách stále chýba ohľaduplnosť a tým, že veľa vodičov sa stále niekam ponáhľa, ohrozujú nie len seba, ale aj druhých. Chcelo by to viac tolerancie.

